

COLUMN 6 - LIEVER GEEN GIDS ...

onze overwegingen tijdens voorbereidingsreizen

Neurenberg - Barockhäusle

We hebben samen inmiddels zo'n zes reizen georganiseerd en geleid. We hebben dus ook de nodige ervaring met gidsen, niet alleen in boekvorm, maar ook gidsen in mensvorm. En over die laatste gaat deze column.

Voor alle duidelijkheid vooraf: we hebben niks tegen deze mensen; ze zijn nagenoeg allemaal deskundig, ervaren, enthousiast en gedreven en het zijn boeiende vertellers. Dat is dus niet de reden waarom wij proberen zoveel mogelijk deze mensen te mijden. Uit financieel oogpunt is het mooi meegenomen als je ze achterwege kunt laten, want je wilt niet wéten hoe duur ze soms zijn en wij willen onze reizen betaalbaar houden.

De deelnemers aan onze reizen worden altijd voorzien van een dikke tot zeer dikke door Rindert geschreven reisgids. Het is een vorm van pure zelfbescherming ...

We zijn in Neurenberg en hebben al volop genoten op het Johannisfriedhof. Mensen die niet van begraafplaatsen houden, zullen nooit weten wat het ultieme genieten is.

Voldaan strijken we neer op het terrasje van het piepkleine Barockhäusle, zowel om te lunchen als om enigszins ongerust te informeren of zij eventueel dertig à veertig mensen bij eventuele regen binnen kunnen huisvesten. Tenslotte ziet de hele bedoening eruit als een poppenhuis. Maar soms blijkt iets van binnen veel groter te zijn dan het van buiten is en dus worden we gerustgesteld.

We lunchen in het zonnetje en zien intussen hoe ambulanceverpleegkundigen een onder aan het stenen trapje gevallen oude vrouw voorzichtig oprapen om haar vervolgens op de brancard over de kinderkopjes te hotsebotsen.

Als je nog geen hersenschudding hebt na zo'n smak, dan krijg je er op die brancard wel één...

We memoreren nog even dat we bij de vorige reis wél een gids hadden en nu niet en dat dit goed is. Gidsen --zo hebben we geleerd-- luisteren in ons voorbereidingsgesprek meestal beleefd naar wat wij van hen verlangen. Vervolgens -als de reis daar is- trekken zij hun eigen plan, om daarmee je hele reisschema in de war te sturen. Dat komt natuurlijk ook, omdat ze merken in onze reizigers een enthousiast en deskundig publiek te hebben en dan trekken ze --als vanzelf-- al hun registers open. Op zich te prijzen.

Maar onze reisgasten --zo hebben we inmiddels ook geleerd-- luisteren meestal enige tijd beleefd naar de gids, maar als het ècht te lang gaat duren, dan trekken zij op hun beurt hun eigen plan. En dan zie je ze stuk voor stuk stiekum op zije sokken verdwijnen achter de volgende rododendron ... om vervolgens Rindert alleen met de gids achter te laten, want Goudsmit is dan ook al op zije sokken verdwenen.

collage van Jeannette

Neem Wenen bijvoorbeeld. Na een dag lang zwoegen om het reisprogramma goed in elkaar te steken, strijken we neer op het Zevenbronnenplein met z'n terrasjes: het leven is weer goed. Op het Zevenbronnenplein komt de wereld samen: we zien Wiener Schnitzels, Turkse hoofddoekjes, Italiaanse pizzeria's, een Bulgaars en een Chinees restaurant, shoarmabroodjes, Oostenrijkse grafkransen in de bloemenwinkel en ---als we elkaar na die constatering tevreden aankijken-- zien we ook nog Hollandse kaaskoppen.

Tijdens de dagschotel blikken we terug op de vorige Wenenreis. De vorige keer hadden we op het Zentralfriedhof nog een gids. Of liever gezegd: opeens hadden we er drie! We hadden toen afgesproken dat we met onze bus de begraafplaats op mochten voor een rondrit van drie kwartier. De gids zou bij de poort instappen en ons onderweg aanwijzen waar de verschillende grafvelden zich bevonden, zodat iedereen daarna zijn eigen weg zou kunnen gaan.

Voordat hij instapte deelde de gids ons mede, dat hij onze plannen had gewijzigd en een ander programma had samengesteld: eerst met z'n allen naar de kapel waar de priester op ons stond te wachten om zijn verhaal te doen, daarna door gids nummer 2 lopend een rondleiding op de begraafplaats en tot slot ergens in de middag de rondrit door gids nummer 3. Als mosterd na de maaltijd, dus, want dan had iedereen immers de begraafplaats al doorkruist.

Kijk, daar had je het weer. Op die manier kun je dus nooit een reisplan maken. Maar op de begraafplaats ruzie maken met de gids is ook zo wat. En ervaring hadden we toen nog niet, dus maar zien waar het schip strandt. Met zachte hand leiden wat er nog te leiden valt. Het uiteindelijke resultaat was inderdaad dat Rindert nog in z'n eentje rondliep met de gids en dat de rest van de groep (inclusief zijn liefhebbende eega) achter de rododendrons was verdwenen ...

Dat was een heftige les in: *nóóit* meer gidsen! Zelf voorbereiden, zelf plattegronden versieren en dan *zònder* gids in eigen bus rondrijden. Dat was ons plan voor deze 2e Wenenreis. Nou, dat konden we rustig schudden, dus. Met een auto mag je er --na betaling-- wèl op, maar met de eigen bus alléén maar met een speciale vergunning en die kun je alléén maar krijgen als je een bus vòl met invaliden hebt .... Maar om jullie nu eerst allemaal invalide te maken, leek ons ook wel wat drastisch. En van de àndere oplossing die de portier ons gaf, hebben we maar afgezien: de begraafplaats op met een door hùn geleverde gids ....of drie...